

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. ÉVFOLYAM 7. SZÁM – 2016. JÚLIUS 3.

A boldogító „igen”/ 2.

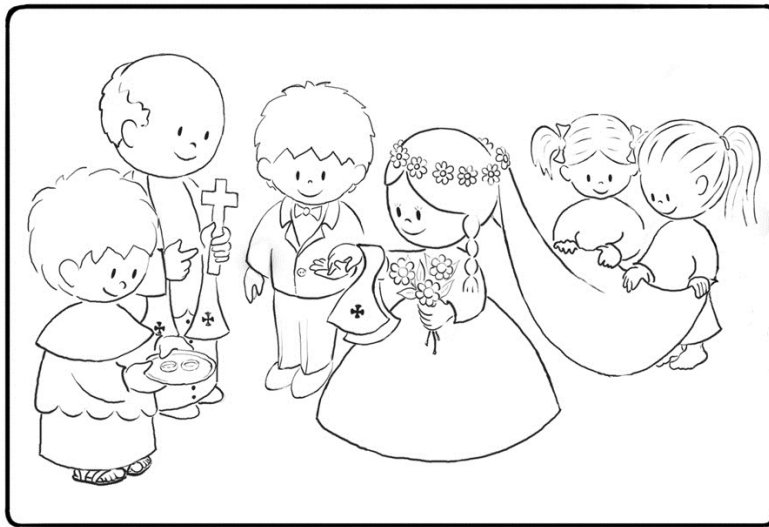
Amikor a házasságkötés szent szertartásában a házasulandók elmondták szándékukat egymás és a leendő utódok „kérdésében”, Anyaszentegyházunk így szól Hozzájuk: „most következik az a szent pillanat, amikor ünnepélyesen kinyilvánítjátok, hogy házastársak akartok lenni!” – Érezniük kell a házasulandóknak, hogy most komoly szavak következnek – amit most mondanak egymásnak, az nem egyszerű kijelentés. Ezek a szavak jelentik mindkét fél számára azt a boldogító érzést, hogy ettől kezdve nem magányosan élük életüket; mostantól van társuk, aki osztozik velük mindenben – elválaszthatatlanul – egész életükön át! – Kijelentésüket nem egyszerűen „elmondják” egymásnak, hanem kéz a kézben, ünnepélyesen! - A szent pillanat komolyságát jelzi az is, hogy a kézfogás hasonlít a hajdanvolt „becsületszóra.” - Őseink ugyanis,

amikor valamiben komolyan megegyeztek, azzal zárták le a kérdést és adtak „nyomatékot” egyetértésüknek, hogy kezet fogtak: „kezet rá”, mondták és attól kezdve szent és sérthetetlen volt a „megállapodás!” – Ez a fajta kézfogás nem egyszerű üdvözlés, nem érzelmi jelentőségű – ahogyan sok más kézfogás lenne. – Ezt köti át az eskető lelkipásztor a papi jelvényrel a stólával, és erre a kézfogásra adja áldását. – Ez a kézfogás azt is jelzi, hogy a házasulandók „eggyé lesznek.” – Szép kifejezéseket találhatunk a kézfogásról – akár a művészetben is, de a Szentírás-

ban is. – A művészetben megcsodálhatjuk azt a jelenetet, ami a Vatikáni Szixtus-Kápolna freskóján látható, amikor a Teremtő Isten az embert teremti: az Örökkévaló, Aki van, Akié az élet, ujjával megérinti Ádámot és az ember ezáltal lesz élőlényé. A Művész szerint a Teremtő a Maga erejét adja át ebben az érintésben. – A Szentírás lapjain pedig a kezdeti idők keresztényei életéről olvashatunk az Apostolok Cselekedeteiben a Templom „Ékes kapujánál” történt csodáról (Cs. 3. 1-8) - Szent Péter és János a Templomba menet találkozik egy béna koldussal, akihez Szent Péter így szól: „aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, neked adom: a názáreti Jézus Krisztus Nevében (kelj föl és) járj! – Ezzel jobb kezével megragadta és fölsegítette, mire annak tüstént erő szállt a lábába és izületeibe, úgy, hogy fölugrott és járni kezdett...” - Kéz a kézben mondják a házasulandók egymásnak, hogy házastársak akarnak lenni. – Erre a kijelentésre mondja a lelkipásztor: „most megkötött házasságotokat az Anyaszentegyház nevében érvényesnek „tanúsítom” és megáldom azt az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! – Titeket pedig, akik jelen vagytok tanúnak hívnak ehhez

a szent élet-szövetséghez, ami most jött létre és Isten szándéka szerint egy egész életre szól, amit a Szentírás így fejez ki: amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza...” – Ettől a pillanattól kezdve a házasulandók már férj és feleség. – „Ráadás képpen” esküt is tesznek, amiben kifejezik „ősi magyar szokás szerint”, hogy egymást el nem hagyják semmiféle bajban, míg a halál el nem választja Öket egymástól. Ezt a komoly esküt Feszületre és szívükre tett kézzel mondják. – Nem fejeződik be azonban a szent szertartás – jelképekkel fejezzük ki életre szóló szándékainkat. – Először a házasság jelvényét, a gyűrűt áldjuk meg, ami nem egyszerűen „ékszer”, hanem egymás számára a Másikat jelentik, Aki természetes, hogy nem lehet állandóan házastársa mellett, de a gyűrű az ujján emlékezteti a Másikra; ezért húzzák egymás ujjára

ezekkel a szavakkal: „viseld ezt a gyűrűt szeretetem és hűségem jeléül az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!” – Anyaszentegyházunk égő gyertyát is ad az új házastársak kezébe és szép, hosszú imádság közben áldja meg őket. Az égő gyertya nem dísz, hanem gondosságra, óvatosságra int. Amennyiben azt akarjuk az égjen és világítson, vigyázni kell rá; vigyázni a lángra, hogy „semmi ne árthasson neki!” – Személy szerint még azt is hozzá szoktam tenni az indulás előtt, hogy se a Feszület, se gyertya ne kerüljön a „felesleges dolgok” közé! – A Feszület emlékeztesse őket

© Angelico www.angelico.hu

esküjükre a gyertyára pedig úgy tekintsenek, mint ami a legboldogabb pillanatokban égett; és amikor jönnek gondok, problémák, vegyék elő újra, gyújtsák meg és fényénél érezzék át: a „felhők felett mindig süt a nap!” – Arról már nem is beszélve, hogy a megihittséget is jelentse – pontosan a nehéz percekben, oldja fel a „feszültséget”, teremtsen ünnepélyességet, mint például egy gyertyafényes vacsora!

Ezek után a „fölmúlhatatlan” pillanatok után az ifjú pár indul „céljai felé.” – Búcsúzáskor a lelkipásztor is, sokan mások is „sok boldogságot; hosszú boldog életet kívánnak”, de mindenki érzi, hogy a „neheze” most kezdődik: megvalósítani mindazt, amit „megálmodtak”, amit egymásnak megígérték – ezekben a dolgokban azonban már nem egyedül kell „küzdeni”: van társuk, akit a jóságos Isten gondviselése állított melléjük és, ha hagyják, Isten „örködik” felettük. – Ezért imádkozik nem csak az Anyaszentegyház, hanem vélhetőleg minden jelenlévő is. – Sokan imádkozunk boldogságukért, hogy az legyen a legszebb, „legértékesebb nászajándékuk!” –
Pekker Imre plébános

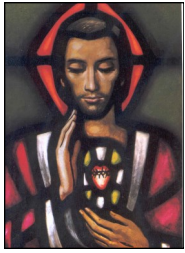
Évközi 10. Vasárnap – Június 05. - Időrendben egymástól nagy távolságra nagyon is hasonló események történtek, mint hallottuk, az egyik az Ó-szövetségben a szareptai özvegyasszony és egyetlen fia esete – a másik az Új-szövetségben a naimi özvegyasszony és egyetlen fia esete. – A nagy hasonlóság nemcsak abban segít bennünket a komoly gondolkodásban, hogy mindkét esetben a fiúk feltámasztásáról van szó, nem is csak arról, hogy az édesanyag egyként özvegyasszonyok, akik egyetlen reménységüket veszítették el fiuk halála alkalmából; még csak nem is abban mindössze, hogy az Ó-szövetségben Illés próféta közbenjárására történt az ifjú feltámadása, az Új-szövetségben pedig az Úr Jézus szavára. – Érdemes elgondolkozni azon, hogy mi történt ezekkel a fiúkkal a feltámadás után. – Vajon csakugyan támaszták-e édesanyjuknak; vajon megköszönték-e a lehetőséget, amit kaptak a feltámadás ajándékaként... mint ahogyan lelki vonatkozásban is sok tanulságot hordoznak magukban ezek az események: két korosztályt érintő eseményekről van ugyanis szó: az egyik az idősebb korosztály, akiket az özvegy édesanyjak képviselnek és a fiatalok, akiket a halott fiúk jelentenek. – Feltámadásukkal, feltámasztásukkal mindkét esetben Isten ajándékozó szeretetét kell meglátnunk. Isten mindkét csoport számára lehetőségeket ad: megoldódik az özvegyasszonyok gondja: visszakapják támaszukat, a fiatalok pedig „folytathatják” életüket, akár sok-sok jót is tehetnek édesanyjuk örömére és a saját érdekeik javára is. – Ettől függetlenül azonban látni kell, az Isten jóságát, amit megad fiatalnak, idősek egyaránt. – Mindenki fogalmazhat úgy, mint szentmisénk könyörgése: „Istenünk, minden jó Tőled származik...” – hálálkodhatunk a 22. Zsoltár szavaival is: „Az Úr nékem Pásztorom, inogást nem kell látnom – zöldelő mezőkön tereget engem, csendes vizekhez vezet és lelkemet fölűdíti... jóságod és irgalmad nyomom követ életemnek minden napján; otthonom lesz az Isten háza * mindörökké, szünet nélkül...!” – Szent Pálhoz hasonlóan mindenki, még a természetében gyenge – csetlő-botló ember is biztatást nyerhet. Ő ugyanis őszintén elmondja: „Könyörtelenül üldöztem az Isten egyházát és romlására törtem...” – ráébredt azonban arra, hogy Isten Őt születésétől fogva „kiválasztotta és meghívta, hogy kinyilatkoztassa benne Fiát...” – mindenkinek észre kell vennie ugyanezt, hiszen sokan vagyunk, akik részeseitünk a szent keresztségben és ez kell, hogy azt jelentse, „akinek füle van, hallja meg; akinek szeme van, lássa meg, aki elgondolkodik, vegye észre: „Isten meglátogatta az Ő népét!” – Rajtunk keresztül váljék mindez nyilvánvalóvá! – Antony de Mello S.J. atya elgondolkoztató gondolatai indítsanak nemcsak komoly gondolkodásra, hanem még komolyabb helyes cselekedetekre, Ő ugyanis többek között elmondja egyik beszélgetésében: „tudom, nálatok azt tekintik csodának, ha Isten teljesíti valakinek az akarát (kéréseit); nálunk viszont az a csoda, ha mi teljesítjük Isten akarát!” – Ne számítson részünkről csodának, ha Istenre figyelünk és igyekszünk akarát teljesíteni, hanem legyen az a világ legtermészetesebb dolga!

Évközi 11. Vasárnap – Június 12. - A mai alkalom szinte folytatása az egy héttel korábbiak: abban az értelemben, hogy mondhatjuk, az Úr Jézus ma is csodát tesz. Ezúttal ugyan nem halottat támaszt fel, de valami hasonló történik mégis, ezúttal a lelki halálból támad fel valaki, egy bűnös asszony. – Ez az esemény, mondhatjuk, felér egy csodával. – Lelkileg újjá éledni valószínűleg mindenkor is nehéz dolog volt az ember számára. – Hiszen Török Csaba professzor Úr mondja ki az igazságot: „Minden történelmi kor rászorult Isten irgalmára és megbocsátására. Napjainkban ez különösen is kézzelfogható, hisz rengeteg lelki betegség, kultúránk és társadalmaink megrendülése, a szolidaritás és az érzékenység elvesztése, a magunkba-zárkózás, a gyakorlati anyagiellenség és fogyasztói szemlélet azt jelzi, hogy az irgalom korszakát éljük... a megkeddődött XXI. Század egyelőre nem mutatkozik sem jobbnak, sem emberségesebbnek az előzőnél... fel kell ismernünk: vagy rátalál az emberiség az irgalmasság Evangéliumára, vagy tovább rohan előre az elembertelenedés útján...” a saját veszébe! – A professzor beszél arról is, hogy bizony nem elég beszélni az irgalmasságról, a megbocsátásról, „a kérdés inkább az, hogy megtapasztalhatóvá tesszük-e a körülöttünk élő emberek számára?” – Akkor tudjuk megtenni mindezt, ha mi magunk „megfürdetjük” lelkünket az isteni irgalmában, megbocsátásban – tudva és érezve azt, hogy senki sem tökéletes, mi sem, ezért rászorulunk a magunkba szállásra, nem utolsó sorban Isten irgalmára. – Ezt a folyamatot a gyóntatószékben kell elkezdni, ami nem más, mint „Isten irgalmas ítélőszéke!” – Ebben a kérdésben legyen az az asszony példaképünk, aki le tudott kuporodni Jézus lábához, aki meg tudta siratni bűneit és ezzel az esemény-sorozattal szavak nélkül is tudott bocsánatot kérni. – A vendéglátó farizeus és „asztaltársasága” viselkedése legyen figyelmeztetés számunkra: így ne! – A farizeus és vendégei biztos tudtak az Isten irgalmáról, hiszen az Ó-szövetség számos helyen olvashatjuk: „Izrael fiai ismét olyat tettek, ami nem kedves az Isten előtt” – megtapasztalhatták az érte járó büntetéseket is (kiemelten emlékezzünk meg Dávid esetéről), megtapasztalhatták Isten irgalmát is, amikor bocsánatáért könyörögtek, mégis a professzor úrral ki kell mondanunk „pont itt mutatkozik meg az ő hitének drámája: mindent tud az Istenről, de igazából semmit sem ért meg az Istenből. Tud az irgalomról és a megbocsátásról, de képtelen abban, aszerint, annak megfelelően élni.” – Mi legyünk az isteni irgalom készsége, hálás gyermekei, akik nem tartják „rangon alulinak” az Ő irgalmát kérni és azt igaz szívvel tovább adni aszerint, ahogyan az Úr Jézustól tanulhattuk: „legyetek irgalmasok, mint a ti Mennyei Atyátok is irgalmas...” – ahogyan Török Csaba professzor úr mondja is: „legyün k hát az irgalmasság hordozói és cselekvői ebben a világban, tanuljunk az írástudó és a bűnös asszony leckéjéből!” – és most a vizsgák idején komolyan gondoljuk: Jól vizsgálzunk ebben az esetben is!

Évközi 12. Vasárnap – Június 19. - Istenünk jóságáról elmélkedünk ma – nem mint ha csak a mai napon volna ez igazság és fontos a számunkra! – Láthatjuk, hogy nap, mint nap bőségesen árad ránk ez az ajándék; így volt ez kezdetűl fogva: a teremtés alkalmával Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, a teremtéskor pedig „látta Isten, hogy amit teremtett (az embert), az nagyon jó.” – Bűnei ellenére sem hagyta magára – bár megbüntette összüleink vétkeit, mégis Megváltót ígért, Akit az idők teljességében (amikor jónak látta) el is küldte közem, hogy hozzánk hasonlóan éljen köztünk – a bűnt kivéve. – Fia által megadja ma is, hogy „éljünk Által!” – Most is „fölvirrasztja napját jókra és gonoszokra egyaránt; esőt ad igazaknak és hamisaknak...” és csak az nem veszi észre, aki nem akarja, hogy Neki mi is többet érünk a madaraknál (verekneél). – Illő tehát, hogy így gondolkodjunk, így is érezzük szívünkben, így is beszéljünk róla és cselekedeteink által így is fejezzük ki gondolataink és szavaink valóságát: „Urunk, Istenünk, add, hogy szent Nevedet mindenkor tiszteljük és szeressük, mert gondviselő oltalmadat soha nem vonod meg azoktól, akiket állhatatos szeretetedre tanított” – ezek pedig mi is vagyunk – emberek, ma is élő emberek. – Így volt ez a „régij” időkben is, amikor választott népe újból és újból olyat tett, ami nem volt kedves Előtte; így volt választottja – Dávid király esetében is, így van ma is – még akkor is, ha sokaktól manapság nem eléggé „jelkes” választ kapna Isten Egyszülött Fia, Aki érettünk lett ember és vállalta az emberi sorsot. Ha ma megkérdéznék: „hát ti kinek tartotok Engem?” – lehet, hogy sokan „üresen bámulnának” Rá; lehet, hogy sokan valamiféle „semmitmondó” választ adnának; lehet, hogy sokan feleslegesnek tartanák a kérdést, mert csak zavarja a mindennapi fontosabb teendőiket. – Nem pusztá kitalálások ezek a gondolatok – gondoljunk csak alaposan utána: egyszer Francia országban az egyik gyári munkást megkérdézték, ő mit gondol Jézus Krisztusról? – A válasz nagyon elgondolkoztató volt: „nem ismerem, ilyen munkás nem dolgozik az üzemünkben.” – Nem most történt, de megtörtént, a fölvilágosodás országában; a szabadság, egyenlőség, a testvériség hazájában... és félt, hogy még sok helyen van ma is így! – Ki kell mondanunk, nem is ismerjük, mégis „idegen a számunkra” – Ő, Aki „az Atyával egylényeg...” – Ő, Aki választott népe makacsságai ellenére is így szól prófétája által: „Dávid házára és Jeruzsálem lakóira kiírástom az irgalmasság és az imádság lelkét...” – Ő, Aki ma is „vándorlásunk Társa...” – Aki által Isten gyermekei és nemcsak teremtményei vagyunk. – Legyen Ő számunkra Az, Aki „által mindannyian egyek leszünk: Isten házanépe, az Ő családjának tagjai!” – Legyen Ő számunkra az, Akiről Bárdos Lajos - a nagy zenész - így beszél: Ő Az, Aki „ha vissza-vissza csúszik az ember az (élet)út nehéz részein erőt ad az újra meg újra kezdéshez!” – Legyen Ő számunkra Az Akinek „erejéből megtisztulva szívünk odaadása is kedves áldozattá lesz” – a minket bűneink ellenére is szerető Isten előtt!

Évközi 13. Vasárnap – Június 26. - Továbbra is elmélkedünk Isten jóságáról, aminek számos – mondhatjuk: számtalan jelét tapasztalhatjuk nap, mint nap! A mai alkalommal nemcsak azt vizsgáljuk, hogy Ő csodálatos gondviselésével, hogyan „bizonyítja” irántunk való szeretetét; milyen jelei vannak a mindennapi életben ezeknek, hanem azt is, ahogyan meghívja az embert, hogy legyen az Ő „munkatársa.” – Kiválasztja megtisztelő feladatokra, megbízza bennünk, hogy a lehetőségeinkkel lelkiismeretesen munkálkodunk. – Érdemes elgondolkozni azon, milyen kitüntetés lehetett az egyszerű halászoknak az Úr Jézus megszólítása: „kövess engem!” – Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy az Úr szavára otthagyták hálójukat és a nyomába szegődtek. – Ők tanítványokká lettek, mi pedig ennél is „megtisztelőbb” életfeladatot kaptunk Tőle, amikor kegyelmével gyermekeivé fogadott minket, akik pedig erre a „kitüntetésre” nem voltunk méltók, és valjuk meg őszintén, napról napra most sem vagyunk méltók! – Bizonyára ezért is fogalmaz a mai szentmise könyörgése így: „Istenünk, Aki kegyelmeddel gyermekeiddé fogadtál és a világosság fiaivá tettél minket... segíts, hogy az igazság ragyogó fénye mindig tündököljön lelkünkben!” – A tanítványok nehezen értették meg, hogy a tanító, csodatevő, jóságos Jézus követése nem „diadalút.” Az Úr Jézus ugyan sokat beszélt arról, hogy az Ő küldetése áldozatokkal jár, de ezt a gondolatot vagy nem értették, vagy nem akarták érteni, újból és újból kellett emlegetni, pedig sok esetben láthatták, hogy Jézus az, Aki „nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem, hogy megmentse.” – Láthatták, hogy Ő Az, „Akinek nincs hová lehajítania a fejét” – akkor, amikor a „rókának van odúja, az ég madarainak fészke.” – Az Olvasmányban láthatjuk, hogy a történelem folyamán hányszor és hányszor történt, hogy az isteni megbízatás, „az Istentől kapott küldetés sok küzdelemmel jár. Ez jutott osztályrészül Illés prófétának is, az ő utódjának, Elizeusnak is.” – Tulajdonképpen ez a problémája mindenkor embernek is, amikor eleget akar tenni az Isten kiválasztásának. – Sokszor önmagával kerül szembe, amikor a Szentlecke gondolkodása szerint akar gondolkodni, beszélni, cselekedni, amikor „a Lélek (Folytatás a(z) 3. oldalon)

szerint” akar élni, amikor fel akarja ismerni az igazi jót és Isten kegyelme segítségével meg is akarja valósítani azt. – Nehezen tud az ember eljutni oda, hogy megértse, hogy „ellenkezik a krisztusi szellemmel a földi javak harácsolása és túlértékelése. Aki nem igyekszik magát a földi javaktól, előbb -utóbb ezek rabságába kerül!”- Aki viszont csak egy kicsit is „megsejt” belőle, az tud Tóth Tihamérral így gondolkodni és természetesen így is cselekedni:”legyek hárfá, s Te légy rajta a dal; legyek tűz és a Te szereteted lobogjon bennem!; legyek tölgy, s Te tarts sudár egyenesen! Legyek tenger, s a Te mélységed töltsön ki! – Legyek szófogadó fiad a földi életben, hogy lehessen egykor boldog fiad az örök életben!”, hogy tényleg elhitesse a világot, mindenki, van értelme Jézusra figyelni, Őt követni - még akkor is, ha az nem könnyű!

Jézus Szentséges Szívének Családjá a következő közös imaóráját július 3-án tartja az esti szentmise után a templomban. Ezen a szentórán imádkozunk Európáért a Minden népek Asszonyához, a Világ királynőjéhez, a Magyarok Nagyaszonnyához, a Kármelhegyi Boldogasszonyhoz, aki nekünk a Világ megváltóját ajándékozta. Ajánljuk fel ezt a szentórát az Ő tisztelgetésére hálaadással azért az Igenért, amelyet az angyalnak mondott. Mária Igen-e példaként áll előttünk. Azonban nekünk is küldetésünk van!

Újjászületni a szentlélekben: Pál apostol írja (Gal. 6;15), hogy nem a származás a lényeg, hanem az, hogy valaki újjászületett-e Krisztusban. Ez egy olyan nagy kincs, ami teljesen megújítja az embert. Ha engedjük, hogy a Szentlélek teljesen átforgassa szívünket, csak akkor érthessük meg ennek a jelentőségét. A Szentlélek által képesek leszünk szolgálni az Ő országát, a Szentlélek által halljuk meg szívünkben az Úr hangját. Az egész keresztény élet és annak minden szépsége a Szentlélek növekedést segíteni ez a legszebb feladat.

Békességet teremteni! Jézus azzal küldte el a tanítványokat, hogy a gyógyítás mellett vigyék el a békét is az embereknek. Ez után hirdessék Isten országát! Ezzel jelezte, hogy Isten országát nem lehet akárhogy megépíteni! Ott ahol napirenden van a harag, gyűlölet, veszekedés, kritizálás – ott nem jöhet létre. A béke megteremtéséhez gyakran szükséges a szív sebeinek a gyógyítása. Aki sok elutasításban, szeretetlenségben nőtt fel, nem tudja befogadni a békét, mert mindenki ellenességét lát. Nem mer hinni abban, hogy őt is lehet szeretni. Itt is érvényes az, hogy Jézus kell először befogadni. Ő mondta búcsúzáskor: „Az én békémet adom nektek.” Jézus szeretete a béke forrása. Ő minden embernek, sőt minden nemzetnek a jövője.

Égi Édesanyánk! A te imáid eljutnak Szent Fiad érző Szívéhez. Kérünk Téged, vidd eléje Európa ügyét, a mi ügyünket, hogy békességben élhessen Európa népe a Te oltalmad alatt.

Fájdalmas Anyánk, Nagyaszonnyunk! Ma ismét veszély szakadt ránk. A Te országodért harcolunk, óvj meg bennünket Édesanyánk! Hozzád sietnek gyermekeid, védő őket minden veszélyen át és segítsd Szent Szíved Győzelméhez a Magyar Hazát!

Özv. Szlovicsák Balázsné

Júliusban a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Jún. 27 – júl.5 Csernák Nikolett Kiss Albertné Sponga Anita Bolonovszky Lászlóné Acsai Lászlóné	Júl. 6 – 14 Jakab Gáborné Ács Istvánné Györgyövcis Józsefné Győrvári Balázsné Özv. Surányi Tiborné	Júl. 15 – 23 Özv. Surányi Miklós Özv. Lovas Flóriánné Özv. Tóth Jánosné Sípos Imréné Drozdi Jánosné	Júl. 24 – Aug. 1 Mikoly Istvánné Tamás Györgyné Özv. Némédi Rezsőné Nyékiné Kristály Regina
--	---	--	---

Szeretemben szolgáljatok egymásnak!

„Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesezik be, Szeresd felebarátodat, mint magadat!”

„ Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők egymásra irigykedők!”

Ezek az igék Pál Apostol Galatákhöz írt levelében található.

Az egész fejezet tele van tanítással, intéssel, feddéssel, hogy miként tartsuk be Isten törvényét, s hogy mindenki vizsgálja meg önmagát, a saját tetteit, és csakis azzal dicsekedjék. Szép dolog a jócselekedet de, sajnos azzal is jár, hogy válaszfalat épít magát hívőnek mondott emberek között is „mert megszóljuk, kibeszéljük, kritizáljuk, ál, hívőnek nevezünk a másikat. Istennek nem tetsző dolog a békétlenkedés. Gyűlöli az Úr a testvérek közt vizslyát szítókat. Mindenki hordozhat a lelkében sebeket, sérelmeket, indulatokat és könnyen rázúdítja a másokra, ez rossz szokás és bűn. Pál Apostol erre is kér bennünket szó szerint:

„ A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt, és az Úr meg fogja őrizni a szívet és a gondolatokat.”

Sokasodjon bennünk a szeretet a gonoszszággal szemben, mert ha így élünk, akkor üdvözülünk. Vizsgálja meg mindenki saját magát, és gondolkozzon el ezeken a kérdéseken. Te milyennek látod magad?

Mennyi időt töltesz mások szolgálatával?

Mennyire jársz a bűnösök útján?

Beülsz e, a csúfolódók székébe?

Kinek a társaságát részesíted előnyben?

Ahhoz, hogy életed kedves legyen az Úr előtt, élj az Ő törvényei szerint!

Kérd, hogy segítsen, hogy helyes dolgot cselekedj!

Ha meg teszed, félelem nélkül élhetsz és szeretetben szolgálhatsz másoknak.

Az Úr szereti az igazakat! Ki bocsájthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?

Hozzunk együtt változást a saját életünkbe, tegyük kezünket a szánkra mielőtt gonoszszágot szólnánk! Szolgáljunk szeretetben egymásnak! ÁMEN!

Nagy Zsigmondné

Az Öregtemető "kincsei" - 4.

A sírok megjelölésére korábban fake-reszketek használtak, s igyekeztek olyan táblákat erősíteni a keresztekre, amelyek minél ellenállóbbak az időjárás viszontagságainak. A képen egy alumínium-öntvény láthatunk, amely 83 éves, de tökéletesen olvashatók a rajta lévő adatok.
Benkó Péter

A közösségi ülésen minden kérdés azzal foglalkozott, hogy van-e élet a síron túl. A Mester csak nevetett, s nem válaszolt egyetlen kérdésre sem.

Tanítványainak pedig, akik magyarázatot követteltek erre a kitérő magatartásra, ezt mondta:

- Észrevettétek-e, hogy pont azok akarnak egy másik örökké tartó életet, akik a jelenlegivel sem tudnak mit kezdeni?

- De van-e élet a halál után, vagy nincs?

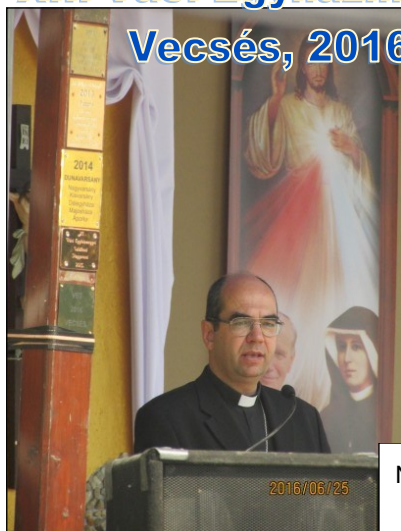
- Van-e élet a halál előtt, ez itt a kérdés - mondta a Mester rejtelmesen.

(<http://www.szepi.hu>)

Egy perc bölcsenység...

Vecsés, 2016. június 25.

Néhányan Alsónémediről is részt vettünk a találkozón.
Köszönjük a vecsésieknek a szíves vendéglátást!

Templom felújítás

Zajlanak a templom felújításával kapcsolatos munkálatok. A végéhez közeledik a templom vakolása és színezése. Hamarosan lebontásra kerül az állványzat. A kőrestaurátor is dolgozik a külső szobrok megújításán.

Hittantábor

Ezen a nyáron is megrendezésre kerül hittantáborunk.

Helyszíne Andornaktálya lesz,
július 18-22 között!

Minden hittanost szeretettel várunk!

Érdeklődni Magdi néninél lehet a 06 30 394 22 29 telefonszámon.

Az „évrázó” Csodavilág foglalkozáson a gyerekek sokat játszottak. Joli néni nyári útravalója (kis képen kapták a gyerekek): Jézus szeret téged, tégy jót, s kövesd őt!

Püspök atya aranymiséje

Június 19-én, vasárnap megyéspüspökünk, dr. Beer Miklós pappá szentelésének ötvenedik évfordulóját ünnepelte a váci székesegyházban.
(www.magyarkurir.hu)

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot egy ajándékba kapott színes nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes,
viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására.

Az adományokat nagyon szépen köszönjük!

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!